

ἀσκημόχερο ἰδ. ἀσκημο- (I) 1.

ἀσκημόχτιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδκεμόχτιστος Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσκημος καὶ χτιστός.

Ὁ δύσμορφον ἔχων τὴν σωματικὴν κατασκευὴν, κακοφυγῆς ἐνθ' ἄν.: Ἀπαντίκρυν θωρεῖ ἀρθώπους μεγάλους ἀδκεμόχτιστους (ἐκ παραμυθ.) Ἄμισ.

ἀσκημώνω ἀμάρτ. ἀδκεμώνω Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεσν. ἀσκημώνω. Ἰδ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε. στ. 999 (ἔκδ. J Lambert) «ἀσκημωμένη ἐφαίνετον καὶ συγγλωσσοδεμένη».

Γίνομαι δυσειδής, δύσμορφος. Συνών. ἀσκημένω 1.

***ἀσκημωσιὰ** ἡ, ἀδκεμωσία Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀσκήμωσα τοῦ ρ. ἀσκημώνω.

Ἐπιθετικ., ὁ δυσειδής τὴν μορφὴν: Τί ἀδκεμωσία ἐνὶ κί ἀτὸς πάλι! Συνών. ἀσκημοφορεσιὰ.

***ἀσκημωτός** ἐπίθ. ἀδκεμωτός Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς καταλ. -ωτός.

Ὁ ὀλίγον δύσμορφος, κάπως ἀσχημος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκημούλλης.

ἀσκησι ἡ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄσκησις.

1) Ἡ πρὸς γύμνασιν τοῦ σώματος κίνησις τῶν μελῶν ἢ ἄλλη ἐνέργεια πρὸς ἐθισμόν περὶ τὴν χρῆσιν ἀντικειμένου ἢ πράξεώς τινος λόγ. σύννηθ.: Ἡ ἀσκησι δυναμώνει τὸ σῶμα καὶ ἀνοίγει τὴν ὁρεξι. β) Τὸ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου διδόμενον θέμα πρὸς ἐμπέδωσιν καὶ πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῶν διδαχθέντων λόγ. σύννηθ.: Δὲν ἔλυσα τοῖς ἀσκήσεις μου, γιὰτὶ ἤμουν ἀρρωστος. 2) Ἡ ζωὴ τοῦ ἀσκητοῦ, τὸ ἀσκητικὸς ζῆν Κέρκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκητεία. 3) Τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ ἀσκητοῦ Κέρκ.: Ζῆ'ς τὴν ἀσκησι. Συνών. ἀσκηταρεσιό.

ἀσκήσιος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀσκήσιους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκή καὶ τῆς καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἐν ἀσκή διατηρούμενος ἐνθ' ἄν.: Ἀσκήσιες ἐλαιῆς Λεξ. Δημητρ. Ἐφαγ' ἀσκήσιον τυρὶ τοῦ μισημέρ' καὶ ἔφαρ-ριστήθ'κα πούλν Ζαγόρ. Ἀσκήσια πρέντζα (εἶδος ἀπαλοῦ τυροῦ) Αἰτωλ. Συνών. τουλουμήσιος.

ἀσκηταρεῖο τό, ἀσκηταρεῖον Πόντ. (Σάντ. Σταυρ. Τραπ.) ἀσκηταρεῖο Πόντ. (Ζησιν.) ἀδκηταρεῖο Πόντ. (Ἄφ.) ἀσκηταρεῖον Κάρπ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀσκηταρεῖο σύννηθ. ἀδκηταρεῖο Ἡπ. ἀσκηταρεῖο Χίος (Καρδάμ.) ἀσκηταρεῖος ὁ, Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀδκηταρεῖος Πόντ. (Κρώμν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκητής καὶ τῆς καταλ. -αρεῖο.

Κατοικία ἐρημίτου, ἀσκητήριον ἐνθ' ἄν.: Κάθεται πάντα 'ς τ' ἀσκηταρεῖο του. Δὲ φεύγει ἀπὸ τ' ἀσκηταρεῖο του σύννηθ. || Φρ. Τὸ σπῖτι τους εἶναι ἀσκηταρεῖο (δὲν ἔχουν κοινωνικὰς σχέσεις) Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Ἐρῶθὰ νὰ γέν' ἀσκήτρια σιμὰ 'ς τ' ἀσκηταρεῖο σου Ἡπ.

Μάννα, 'γὼ ἄς δατάχουμαι, ὅλα ντὸ λέγω ποῖσον,

ἀτὸ τ' ἐρημον τὴν ὁτά μ' ἀσκηταρεῖον ποῖσον

Σάντ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Ρόδ. Σκιάθ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Φωκ.) κ.ά. Συνών. ἄσκησι 3.

ἀσκητεία ἡ, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκητεύω.

Τὸ νὰ διάγη τις βίον ἀσκητοῦ: Πέντε χρόνῳ ἔσυρε τὴν ἀσκητεῖαν. Συνών. ἄσκησι 2, ἀσκήτεμαν, ἀσκητική.

ἀσκήτεμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκητεύω.

Ἀσκητεία, ὁ ἰδ.

ἀσκητεύω Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) κ.ά. — Λεξ. Βυζ. Δημητρ. — ΑΠροβελ. Νικηφ. Φωκ.² 23 ἀδκητεύω Πόντ. (Οἶν.) ἀσκητεύω Κρήτ. Σίφν. κ.ά. ἀσκητεύου Μακεδ. (Καστορ. Καταφύγ.) Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀσσητεύω Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκητής. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Διάγω τὸν βίον ἐν ἐρημίᾳ, εἶμαι ἀσκητής ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἡλθεν ἡ ὥρα καὶ ἡ στιγμή μαζί σου ν' ἀσκητέψω

ΑΠροβελ. ἐνθ' ἄν. 2) Διάγω βίον μονήρη καὶ ἐγκρατῇ, ἀποφεύγω τὴν μετὰ τῆς κοινωνίας ἀναστροφὴν Μακεδ. (Καστορ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

ἀσκητής ὁ, σύννηθ. καὶ Πόντ. (Ἄφ. Τραπ.) ἀδκητής Μακεδ. (Καστορ.) Πόντ. (Οἶν.) κ.ά. ἀδκτητής Ἡπ. κ.ά. ἀσκητής Κρήτ. (Βιάνν.) ἀσσητής Μύκ. ἀσκητῆς Πόντ. (Σάντ.) ἀσκησιτῆς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Θηλ. ἀσκήτρια Ἡπ. κ.ά. ἀσκητάβα Πόντ. (Σάντ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀσκητής = ὁ ἀσκῶν ἔργον τι.

1) Μοναχὸς ζῶν ἐν ἐρημίᾳ μακρὰν τῆς κοινωνίας, ἐρημίτης ἐνθ' ἄν.: Ἀσκητῆς πάνω 'ς τὰ ὄρη δώδεκα χρόνους ἤκαμε (ἐξ ἐπιδ.) Βιάνν. || Παροιμ. Ὅταν γεράσῃ ὁ διάβολος, γίνεται ἀσκητής (ὁ διὰ σωματικὴν ἀνικανότητα ἀδυνατῶν νὰ πράξῃ τὸ κακὸν πράττει ἀκουσίως τοῦ τὸ ἀγαθὸν) Πελοπν. (Ἄργ.) || Ἄσμ.

Μαῦρα θέλω νὰ φορέσω, ἀσκητῆς θενὰ γενῶ

καὶ 'ς τὴν ἐρημο θὰ πάγω γιὰ τὸ ἀγάπης τὸν καημὸ Δαρδαν.

Ἐ μου, ἂ δάς 'ς τὴν ἐρημο, ὅπου 'ν' οἱ ἀσκητῆδες,

νὰ τρώς τὸ μῆνα κάστανο, τὸ χρόνο 'να γαρύδι (ἔ μου = νιέ μου) Ἀπύρανθ.

Ἐρῶθὰ νὰ γέν' ἀσκήτρια σιμὰ 'ς τ' ἀσκηταρεῖο σου

Ἡπ. Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. Ἀθῆν. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. 'ς τ' Ἀσκησιτῇ τὰ χαλάσματα Ἀπύρανθ. καὶ 'ς τὴ Δρεῦπα τ' ἀσκησιτῇ αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. β) Καθόλου μοναχὸς Πόντ. (Οἶν.) Σίφν. κ.ά. 2) Ὁ διάγων βίον μονήρη καὶ ἐγκρατῇ, ὁ ἀποφεύγων τὴν μετὰ τῆς κοινωνίας ἀναστροφὴν πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Κάθεται 'ς σὸ σπῖτιν ἀδκητής Οἶν.

ἀσκητικὰ ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀσκητικός.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἀσκητοῦ, ὡς ἐρημίτης ἐνθ' ἄν.:

Ὁ δεῖνα ζῆ-περνᾷ ἀσκητικὰ πολλαχ. || Ἄσμ.

Κε ἀσκητικὰ κοιμήθηκα χρόνους εἰκοσιπέντε

Ἡπ.

ἀσκητική ἡ, Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀσκητικός).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκητής καὶ τῆς καταλ. -ική.

Ἀσκητεία, ὁ ἰδ.

ἀσκή τό, ἀσκήν Πόντ. (Κερασ.) Ρόδ. (Ἀφάντ.) ἀσκή κοιν. ἀσκή Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀσκή Θήρ. (Οἶα) Κύθν. Πάρ. Πελοπν. Λάστ. κ.ά. ἀσκή Καπ. (Φάρας.) Μέγαρ. ἀσ-δὶν Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀσκή, ὁ ἐκ τοῦ μεταγν. ἀσκήον. Ἰδ. Γαδάρ. διήγ. στ. 428 (ἔκδ. G Wagner σ. 138) «ἐπρήσθη τὸ κεφάλι μου καὶ ὡσάν ἀσκή ἐγίνη». Καὶ ὁ τύπ. ἀσκήν μεσν. Ἰδ. Μαχαιρ. 1,658 (ἔκδ. R Dawkins) «ἔναν ἀσκήν».

1) Θύλακος δερμάτινος, ἀσκή ἐνθ' ἄν.: Ἀσκή τοῦ κρα-μοῦ - τοῦ λαδοῦ - τοῦ νεροῦ - τοῦ τυροῦ κοιν. Ἀσκή γιδήσιο

